

Det Anarkistiska Biblioteket

Anarko-kommunistisk organisering och det omedelbara behovet

Jose Antonio Gutiérrez Danton

Jose Antonio Gutiérrez Danton
Anarko-kommunistisk organisering och det omedelbara behovet
2002

Dissident #1 2004
Jose Antonio Gutiérrez från Organización Comunista Libertaria berättar
om erfarenheterna från Chile.

www.anarkistiskabiblioteket.se

2002

Innehåll

Gårdagens misstag som fortfarande hemsöker oss	3
Enhet: Underifrån och i kamp	5
Vår enhet måste vara en revolutionär politisk enhet	6
En enda organisation, men en federalistisk sådan	7

Vi befinner oss i nuläget i en synnerligen gynnsam tid, inte bara tack vare utvecklingen av frihetlig praktik som fötts ur de olika sociala kampernas inferno, utan också tack vare behovet av att seriöst ta upp frågan om anarko-kommunistisk organisering. Under några år nu har diskussionen kring olika organisationsformer och behovet av anarkistisk organisering inte enbart bestått av filosofiska spekulationer, utan snarare mer varit en följd av politiska möjligheter.

Vi har emellertid sedan 1999 sett en, kanske oväntad för vissa, växande anarkistisk närvaro inom de sociala kamperna och organisationerna. Vi har sett gedigna exempel på frihetlig organisering i olika chilenska städer (Santiago, Concepción, Chillán, Temuco, Valparaíso, etc.) som ett resultat av ett ökande deltagande i den sociala kampen. Sedan dess har diskussionen kring anarkistisk organisering lämnat luftsloften, och är numera fast förankrad i verkligheten. Numera sker diskussionen inte på basis av abstrakt detaljplanering, utan, som nödvändigt, på reella behov.

Frågan är om vi som rörelse är beredda på den uppgift vi har framför oss? Kommer vi kunna ta fördel av detta lovande sammanhang utan att upprepa förgångna misstag samt ta tillfället i akt att skissa upp en seriös, revolutionär och frihetlig väg ut ur det kapitalistiska systemet?

Visserligen har rörelsen mognat snabbt, sett i ljuset av praktiska erfarenheter. Men fortfarande finns mycket att ta itu med inom rörelsen. Vi ser det som vår uppgift att uppmana till en ”teoretisk-praktisk revolution” inom anarkismen, vilket kommer ge rörelsen en viss dynamik, eliminera dogmatismen, samt att ta fördel av det senaste decenniets erfarenheter, för att ge en slutgiltig kickstart åt en rörelse som ”blivit myndig”. Bara då kommer vi kunna avancera och stärka vårt inflytande hos folket.

Gårdagens misstag som fortfarande hemsöker oss

Vi måste kunna möta vår historia kritiskt - ty den bästa läraren anarkister har är just historien. Från historien måste vi finna våra styrkor och arbeta med dem. Men framför allt måste vi lära oss av våra misstag och övervinna dem, för att undvika att de upprepas. Vi måste vara självkritiska när det gäller rörelsens närmsta historia, de cirka tio senaste åren, för det är här vi kan se de största begränsningar som fram till nu hindrat oss från att växa och gå framåt. Vi måste omvandla självkritiken till en trogen

följeslagare som kan hjälpa oss att rätta misstagen innan de blir allvarliga, samt att få oss förstå att självkritik är aldrig dåligt, utan att den istället kan hjälpa oss att växa och mogna.

Den anarkistiska rörelsens utveckling under 90-talet speglar en lågperiod inom den populära rörelsen samt fragmenteringen inom vänstern, vilken helt uppenbart tenderat att sätta standarden i många av de saker som karaktäriserat oss fram till nu.

Lågpunkten för den populära rörelsen skapade till stor del konflikter som tidigare varit riktade mot regimen men nu istället blev till interna konflikter mellan olika fraktioner och grupper som påverkade hela vänstern negativt, men märkes mest inom de mer revolutionära strömningarna. Detta kom att leda till misstro och hemlighetsmakeri vilket är ett hinder för revolutionär enhet.

Denna fragmentering av vänstern visade sig även i den oändliga mängd grupper som ploppade upp i mitten på förra decenniet. Vissa kamrater inom vänstern antog felaktigt att denna tillväxt i antalet grupper inte symboliserade återvitaliseringen av vänstern, utan istället var symptomen på än mer fragmentering och svaghet. Visst speglade kollektiven som fenomen många positiva aspekter, såsom förkastandet av traditionell politik, det borgerliga fädernearvet och/eller auktoritära partier, eller sökandet efter nya organisationsformer. Men dessa positiva aspekter har många gånger blåsts upp över alla proportioner, för att lämna en kritisk analys, för att förstå nödvändigheten av att idag gå ännu längre i organiseringsnivå, åt sidan.

Trots att de stod för en nödvändig del av rörelsens utveckling har kollektiven enbart underbyggt misstron och även en viss fientlighet mot organisering (ju mer som diskuterades om anarkism gentemot organisering, ju mindre hände). De utvecklade dåliga vanor som "assemblyism" istället för en mer korrekt federal princip. Detta ledde till en situation där organiseringens begränsning, i numerisk mening, ansågs vara en siffra på hur många människor som kunde träffas och nå överenskommelse i ett rum, istället för att förena olika federativa kärnor. De var ansvariga för att vi blev kvar på en nivå av "privat" politik, propaganda, aktivism och små kamper, och fick oss också att förlora riktningen i den långsiktiga och storskaliga kampen. Idag är det nödvändigt att vi rör oss mot en högre grad av organisering, inte bara numerärt sett utan också sett till metoderna. För att detta ska ske, att vi når en högre organiseringsnivå, är det nödvändigt att vi lämnar den misstro som bottnade i "den lilla vängruppens" policy bakom oss. Vi måste sluta tänka i små termer och börja planera

tisk” form). Men framför allt är det viktigt att i egenskap av frihetliga inte förglömma faktumet att den fundamentala princip som ger oss en sammanhängande enhet är den federalistiska principen: att gemensamt handlingsprogram inte införs och verkställs mekaniskt och dogmatiskt över ett helt område, eller mellan alla de som är inblandade, utan att vi istället förstår varje lokalitets specifika förhållanden. Detta reducerar inte kraften i det program som organisationen antagit utifrån kamp och kamperfarenheter; det reducerar inte kraften i principen om teoretisk och taktisk enhet. Istället stärks den genom att nära sig på de olika förhållanden inom vilka riktlinjerna kommer tillämpas. Låt oss inte glömma att vi avser att agera i den verkliga världen, och inte i någon fantasivärld. Det är därför denna federalistiska modell å ena sidan försäkrar att riktlinjer inte dikteras från ovan och neråt utan att de sprids underifrån mot ovan, och å andra sidan försäkrar att dessa är användbara i de speciella områden där den anarko-kommunistiska kampen utvecklas.

Idag måste vi vara i stånd att ta itu med vad omständigheterna kräver av oss. När vi anarkister börjar organisera oss underifrån får vi inte glömma målsättningen på en politisk-revolutionär organisation, som självt inte får förlora målsättningen på en social omvandling, den enda faktor som kan ge den en mening. Detta är viktigt för att inte bli överväldigade av tillväxt och för att undvika att feodala tendenser av misstag stärks inom rörelsen. Om vi idag istället för att stärka dagens politisk-revolutionära organisationer uppmuntrar till skapandet av nya kollektiv, av nya herregods, skulle vi backa istället för att avancera.

Jose Antonio Gutiérrez Danton November, 2002.

en explosion av anarkism som massrörelse, genom starka gedigna organisationer. Vi måste lämna våra fördomar kring organisering bakom oss, vilket innebär att lämna idén om att det skulle vara ett enbart idealistiskt fenomen, med tillräcklig mogenhet och vilja kommer vi kunna forma den till en verklig grund, och använda enheten mellan frihetliga på verklig och stadig grund.

Enhet: Underifrån och i kamp

Många kamrater, som är otåliga därför att saker och ting inte alltid utvecklas så snabbt som de önskar, vill ha enhet bara för att öka mängden organisationer, grupper, kollektiv, individer, etc. Vi tror att tidigare erfarenheter tydligt visar oss att ett sådant antagande kan bromsa upp saker, snarare än snabbas upp.

Enhet kommer aldrig ”bara för att”, bara för att vi delar flagg. Att enas under gemensamma paroller & alltid en svag enhet som lätt bryts innan den ställs inför verkligheten och slutar lätt i dispyter och gräl på alla håll. Sann enighet måste komma underifrån, och genom handling. Dvs, vårt målsättning borde istället vara att skapa enhet mellan olika anarkistiska sektorer utifrån vårt arbete ute i allmänheten. Endast genom att enas utifrån vår praktiska erfarenhet (vare sig det är skolkamp, samhälleligt eller fackligt), kommer vi se att vår enhet är nödvändig och produktiv.

Det är detta fenomen som börjat visa sig den senaste tiden och som visar vår främsta styrka. Det ger en omedelbar mening till anarkistisk enhet tillsammans med en verklig, stadig grund. Naturligtvis har detta tillvägagångssätt, detta nya perspektiv, resulterat i motsättningar och har en något vacklande natur, men sina höjdpunkter och lågpunkter, framsteg och misstag – ett mycket logiskt resultat i en period av definiering och transformering. Detta obestridliga faktum har gjort vissa kamrater modfälda och fått andra att hålla sig i bakgrunden. Men dessa motsättningar och konflikter som det här perspektivet har givit upphov till är helt naturliga för vår rörelses politiska utveckling, som har passerat den fas då vi var vana vid att fungera som en ”stam”; vid det enkla livet i ett kollektiv.

Idag är våra mål mer ambitiösa och kräver mer ansträngning och vi söker vårt egna utrymme, med målsättningen på att forma masskamp. Men precis som motsättningarna är det lika naturligt att dessa försvinner efterhand då positionerna gradvis klarnar, i takt med att det verkliga arbetet fortskrider, eftersom enhet byggs underifrån. Det är naturligt att praktisk

erfarenhet, kamp, hjälper oss överkomma motsättningar eftersom övertygelsen om att vi anarkister måste enas och kämpa tillsammans för att vinna är starkare.

Vår enhet måste vara en revolutionär politisk enhet

Det räcker dock inte för anarkister att bara engagera sig i en massa olika sociala och politiska projekt. Det är grundläggande att våra erfarenheter av kamp och organisering, som vi utvecklar i den sociala sfären och som präglas av vår enhet, blir sedd på ett politiskt plan. Våra praktiska erfarenheter ger mening till en mycket fastare och mer inflytelserik enhet; en enhet som är baserat på en organisering och ett revolutionärt program baserat på anarko-kommunistiska principer som enar de olika projekten. Det är nödvändigt att vi, som militanta anarkister, alltid har det perspektivet i bakhuvudet. Hur mycket jobb och hur mycket folk vi än har närvarande runt olika sociala subjekt så är vår närvaro som anarkister steril och impotent om vi inte lyckas erbjuda ett "alternativ". Detta kan bara uppnås genom en så bred revolutionär politisk organisation som möjligt som frodas på de pågående och ackumulerande erfarenheterna och får dem att nå ännu längre. Detta har demonstrerats av vår nuvarande (och dåtida) praktik, där många försök till frihetliga projekt rann ut i sanden på grund av att de inblandade inte hade tillräckligt med stöd som hade kunnat driva det vidare. Dessa blev också tillslut övertagna av de auktoritära delarna i samhället, eller också försvann de bara efter en kort tid. Dessa tillkortakommanden har de inblandade senare försökt bortförklara med att de är revolutionärer och står fast vid sina frihetliga ideal. Det är nödvändigt att påpeka en gång till att denna enhet inte skulle ha någon mening om den inte var baserad på praktisk erfarenhet. Och om den inte hade denna enhet, såväl ideologiskt som taktiskt, så skulle den inte ha någon riktig substans och skulle falla ihop som ett korthus i vinden.

En enda organisation, men en federalistisk sådan

Vi kan inte fortsätta att i hela landet uppträda som en samling separata organisationer utan ett klart identifierbart ansikte från vilken det är möjligt forma en referenspunkt för folket. Vi måste övervinna motviljan för samarbete i större frågor. Vi måste övervinna motviljan att enas i större frågor, och detta kan åstadkommas genom en delad praktisk bana. Dessutom är det nödvändigt att överbrygga organisationsfobin, en fobi som är svår att greppa bland frihetliga. Många kamrater har en fobi inför att tala i en organisations namn, och verkar ibland ha ett genuint komplex för detta, och kallar sig därför ibland förbehållsamt för "bara anarkist", och ibland inte ens det. Vi kan inte seriöst fortsätta att tala som "anarkister i allmänhet", i och med den heterogenitet som identifieras med detta epitet (och som i den klassiska diskussionen, om vem eller vad som är mest anarkist, inte kan ses leda någonstans). Det är viktigt att vi talar i egenskap av våra organisationer, som är [eller bör vara] klart identifierbara inom de områden de är verksamma med sina politiska program. Det är bara på detta sätt vi kan skapa en verklig närvaro i samhället.

Det är väsentligt att anarkister som delar principer och praktiska förhållningssätt bildar en enat förbund, en gemensam organisation som kan driva framåt, som en knuten näve, med allt det arbete som idag (med enorm envishet) utförs av flera ensamma kamrater, och spridas genom området. Detta förhindrar inte andra grupper och områden att själva organisera sig som de anser lämpligt, men vi kan inte ignorera rättigheten för liktänkande att skapa en enad kraft, bara på grund av rädslan för den gamla "partipolitiken".

Om vi förblir låsta i regionalism och oförmögna att enas på en nationell basis kommer vi bara visa för alla, för hela det politiska spektrumet, att anarkism inte representerar ett adekvat alternativ för social organisering. Om vi är oförmögna att enas med dem som vi står nära gällande idéer och praktik så kommer vi (anarkister) visa att frihetliga principer och handlingar är oförmögna att bli kraftfulla idéer som enar revolutionärer i rörelsen för frigörelse.

Därför behöver vi en organisation som är grundad på gemensamma principer och taktiker, som är baserad på vårt konkreta arbete med människor (vare sig de är studenter, arbetare, etc) som är enhetlig och på en nationell basis (endast därefter kan vi seriöst betänka en "internationalis-